

Arrest

nr. 38 924 van 19 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische (Kosovaarse) nationaliteit te zijn, op 6 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. BEKAERT en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als echtgenote.

1.2 Op 30 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 8 december 2009 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13/07/2009 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten:*
 - *Uit het verslag naar hoofdverblijfplaats dd 30.10.2009, opgesteld door inspecteur T. S., blijkt dat betrokkene naar haar familie in Duitsland was. De man van betrokkene, S. E., meldt dat betrokkene volgens hem gehuwd is om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Hij wil scheiden maar de familie van betrokkene zou hem gevraagd hebben te wachten tot betrokkene de nodige papieren heeft.*
 - *Uit het samenwoningverslag dd 10.11.2009, opgesteld door inspecteur T. S., blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres en in een vluchthuis zou verblijven. S. E. bevestigt nogmaals dat het volgens hem om een schijnhuwelijk zou gaan.*
 - *Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene op 05/11/2009 een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend in Brugge. Ze staat ook sedert die dag ingeschreven op een ander adres dan haar man, nl. (...).*

Uit al deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste criteria en aldus geen recht op verblijf heeft.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op, onder meer daar het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) opschortende werking heeft en verzoekende partij er dan ook geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De Raad wijst erop dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(…)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van de een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing in de zin van artikel 39/79, § 1,

tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet is en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. De opgeworpen exceptie is derhalve gegrond.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Iedere beslissing die uitgaat van het bestuur, moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De bestuurshandelingen van de besturen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Als motief geldt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de echtgenoot is in hoofde van verzoekster is te wijten aan overmacht.

Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom de bijzondere en schrijnende omstandigheden - die nochtans duidelijk aanwezig zijn en waarvan zij kennis heeft genomen - terzijde worden geschoven.

Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt niet op de vraag de beslissing in te trekken en het verblijf te verlengen.”

3.1.2 De Raad wijst er in de eerste plaats op dat, in de mate dat verzoekende partij met haar verwijzing naar *“de motiveringsplicht”*, de schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, deze uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het

recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en naar hetgeen blijkt uit het onderzoek naar hoofdverblijfplaats, het samenwoningverslag en het rijksregister.

Verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verklaring van inschrijving is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekende partij geeft zelf aan dat als motief van de bestreden beslissing geldt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en geeft vervolgens zelf toe dat dit inderdaad het geval is, zodat zij het motief van de bestreden beslissing niet betwist. Zij stelt weliswaar dat het niet meer bestaan van een gezamenlijke vestiging te wijten is aan overmacht, maar nog daargelaten de vraag of in dit kader overmacht kan ingeroepen worden, zet verzoekende partij in het kader van haar eerste middel niet uiteen waaruit deze overmacht dan wel zou bestaan. Ook waar zij verwijst naar "*de bijzondere en schrijvende omstandigheden*", waarvan zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten motiveren waarom hij deze terzijde schuift, specificceert zij in het kader van haar eerste middel niet waarnaar zij precies verwijst. Met haar summiere uiteenzetting maakt zij derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij niet antwoordt op de vraag de beslissing in te trekken en het verblijf te verlengen, wijst de Raad erop dat zulke vraag per definitie dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het al dan niet antwoorden erop geen invloed kan hebben op de wettigheid van de (motivering van de) thans bestreden beslissing en derhalve niet ter zake dienend is. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad verder zal stellen in het kader van het tweede en vijfde middel.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.S. 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het is niet zorgvuldig te beslissen dat verzoekster haar aanwezigheid in België moet stopzetten om terug te keren haar land van herkomst.

Verzoeker zal binnenkort bevallen.

De vader van het ongeboren kind, de hr. E.S. heeft de Belgische nationaliteit.

Het kind zal eveneens de Belgische nationaliteit verkrijgen.

Het toekomstig kind zal recht hebben in België te verblijven.

Dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de echtgenoot is in hoofde van verzoekster is te wijten aan overmacht.

Verzoekster woonde tot einde oktober 2009 bij haar man en diens schoonouders.

Verzoekster stelt dat zij in die periode psychologisch en fysiek werd mishandeld. Haar man en diens ouders zetten haar constant onder druk teneinde haar tot abortus te dwingen. Zij hebben verzoekster op een gegeven moment zelfs onder dwang naar het (...) toegeleid met oog op abortus.

Ingevolge de blijvende weigering van verzoekster om abortus te plegen, werd zij eind oktober 2009 letterlijk uit de echtelijke woonst gedreven.

Zij heeft vervolgens haar toevlucht heeft gezocht tot de politie van Tielt, die haar vervolgens heeft toegeleid naar het OCMW van T.

Het OCMW te T. verlengt op heden de steun aan verzoekster, gezien haar precaire situatie.

Het CAW heeft haar ondergebracht in een vluchthuis, waar zij thans nog verblijft.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft duidelijk geen van deze elementen in overweging genomen.

Voor zover Dienst Vreemdelingenzaken al niet op de hoogte was van deze elementen, dan werd Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens op de hoogte gebracht door de raadsman van verzoekster (zie stuk 9).

Dienst Vreemdelingenzaken laat op heden na te antwoorden op de vraag van verzoekster tot verlenging van, verblijf en intrekking van de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden."

3.2.2 Zoals verzoekende partij zelf ook aangeeft, legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verzoekende partij stelt dat het niet zorgvuldig is te beslissen dat zij haar aanwezigheid in België moet stopzetten om terug te keren naar haar land van herkomst. Zij verwijst naar het feit dat zij zwanger is en dat haar toekomstig kind de Belgische nationaliteit zal verkrijgen en het recht zal hebben in België te verblijven, dat het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is te wijten is aan overmacht, dat zij in de periode dat zij bij haar man en schoonouders woonde (tot eind oktober 2009) psychologisch en fysiek werd mishandeld en dat zij onder druk werd gezet abortus te plegen, dat zij ingevolge de blijvende weigering dit te doen uit de echtelijke woonst is gedreven en is ondergebracht in een vluchthuis. Zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen van deze elementen in overweging heeft genomen en tevens nalaat te antwoorden op haar vraag tot verlenging van verblijf en intrekking van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekende partij zich met betrekking tot enige mishandeling of uitoefening van druk of dwang aangaande het plegen van abortus beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft en dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van deze elementen, zodat hij er hoedanook

geen rekening mee kon houden. Verzoekende partij stelt zelf dat voor zover de gemachtigde niet op de hoogte was van de verschillende elementen die zij naar voren brengt, zij hem hiervan op de hoogte heeft gebracht. Uit het stuk waarnaar zij verwijst, blijkt dat dit slechts op 11 december 2009 is gebeurd, terwijl de bestreden beslissing reeds dateert van 30 november 2009.

Met betrekking tot de zwangerschap en het verblijf in een vluchthuis, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de op 12 november 2009 door de stad Tielt doorgestuurde verslagen en commentaar op de hoogte was van de zwangerschap van verzoekende partij en haar verblijf in een vluchthuis, waarbij de Raad opmerkt dat uit de stukken niet blijkt dat verzoekende partij op dat moment nog steeds in een vluchthuis verbleef. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel niet duidelijk maakt waaruit zij afleidt dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen niet in overweging zou hebben genomen. De Raad wijst er in dit kader op dat in de bestreden beslissing wel degelijk melding wordt gemaakt van het feit dat zij in een vluchthuis zou verblijven. De Raad benadrukt tevens nogmaals dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten meer is en dat de verschillende elementen die blijken uit het onderzoek naar hoofdverblijfplaats, het samenwonenverslag en het rijksregister en die relevant zijn voor het al dan niet bestaan van de gezamenlijke vestiging, zoals het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij wil scheiden en meent dat het om een schijnhuwelijk gaat en het feit dat verzoekende partij niet aan te treffen was en dat zij op 5 november 2009 een adreswijziging heeft aangevraagd, uitdrukkelijk in de bestreden beslissing worden uiteengezet, zodat niet kan gesteld worden dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. Het feit dat verzoekende partij zwanger is en dat haar kind de Belgische nationaliteit zal hebben, doet geen afbreuk aan de vaststelling van het niet meer bestaan van de gezamenlijke vestiging die in de bestreden beslissing gemaakt wordt, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk erkent dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, zodat de Raad niet inziet en verzoekende partij ook niet duidelijk maakt, op grond waarvan het van onzorgvuldigheid zou getuigen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ondanks het feit dat hij kennis had van de zwangerschap (en van het verblijf in een vluchthuis), toch beslist heeft het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en verzoekende partij het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot het nalaten de vraag van verzoekende partij tot verlenging van verblijf en intrekking van de bestreden beslissing te beantwoorden, herhaalt de Raad nogmaals hetgeen hij reeds in het kader van het eerste middel gesteld heeft, met name dat deze vraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en het al dan niet beantwoorden ervan dan ook geen invloed kan hebben op de wettigheid van de thans bestreden beslissing en niet kan leiden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen hij in het kader van het vijfde middel zal uiteenzetten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster verwijst naar hetgeen zij onder het tweede middel heeft uiteengezet.

Er kan niet in redelijkheid worden gesteld dat verzoekster geen recht heeft om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden.

Evenmin kan in redelijkheid worden gesteld dat het Dienst Vreemdelingenzaken toekomt de feiten en stukken waarvan zijn kennis heeft genomen zonder meer te negeren.

De beslissing is kennelijk onredelijk.”

3.3.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de uiteenzetting van haar derde middel slechts verwijst naar hetgeen zij uiteengezet heeft onder het tweede middel en vervolgens zonder meer stelt dat niet in redelijkheid kan gesteld worden dat zij geen recht heeft om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden en dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt de feiten en stukken waarvan zij kennis heeft genomen zonder meer te negeren, en aldus nalaat specifiek uiteen te zetten waarin zij precies een schending van het redelijkheidsbeginsel ziet. Het middel is dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het derde middel is niet ontvankelijk.

3.4.1 In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster is moslima. Haar streek van afkomst is een sterk patriarchaal georganiseerde maatschappij.

Wanneer zij naar Kosovo wordt terug geleid, zwanger maar niet begeleid door haar echtgenoot, zal dit aldaar maatschappelijk niet worden aanvaard.

Zij heeft geen maatschappelijke terugvalbasis aldaar.

Ingevolge de negatieve ervaringen en de houding van haar man en diens familie, vreest verzoekster voor de gezondheid van zowel haarzelf als haar ongeboren kind.

CAW de viersprong heeft haar niet zonder reden ondergebracht in een vluchthuis.

De zwangerschap van verzoekster is gevorderd.

Gezien haar kwetsbare situatie, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM.”

3.4.2 De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of menonterende behandeling. De bescherming verleend via voornoemd artikel 3 zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot blote beweringen die geenszins met een begin van bewijs gestaafd worden, zodat zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1 In een vijfde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van de omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende de aanvraag tot verblijf of tot vestiging in het Rijk die na het voltrekken van het huwelijk ingediend wordt op grond van de artikelen 10 en 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de omzendbrief van 12 oktober 1998).

Ter adstruering van het vijfde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster verwijst naar art. 4 van de omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende de aanvraag tot verblijf of tot vestiging in het Rijk die na het voltrekken van het huwelijk ingediend wordt op grond van de artikelen 10 en 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze omzendbrief trad in werking op 16.11.1998 en is tot op heden niet opgeheven.

Artikel 4 van deze omzendbrief stipuleert:

“Art. M4. 4. In een aantal bijzondere situaties kunnen vreemdelingen die gehuwd zijn met een Belg of een E.E.R.-onderdaan en die in het bezit zijn van een geldig nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarin het visum ontbreekt of die beschikken over een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarvan de geldigheidsduur verstreken is, een verlenging van de termijn vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten bekomen, dit overeenkomstig de voorwaarden opgenomen in de omzendbrief van 10 oktober 1997 betreffende de vreemdelingen die tengevolge van buitengewone omstandigheden en onafhankelijk van hun wil voorlopig geen gevolg kunnen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat ten opzichte van hen getroffen werd in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Belgisch Staatsblad, 14 november 1997).

Het betreft in dit verband situaties waarbij de terugkeer naar het land van herkomst absoluut onmogelijk is of bijzonder moeilijk is (bijv. door zwangerschap of zeer zware ziekte van de betrokkene of door een oorlogssituatie in het land van herkomst).

Indien de betrokken situatie (ziekte of oorlog) blijft aanslepen, zal de termijn vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten in principe verlengd worden. Na één jaar kan eventueel een machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 afgegeven worden, dit op instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie punt IV, D, van de bovenvermelde omzendbrief van 10 oktober 1997).”

Verzoekster valt onder het toepassingsgebied van artikel 4.

Verzoekster heeft zowel rechtstreeks aan DVZ als via het gemeentebestuur verlenging van verblijf aangevraagd.

Dienst vreemdelingenzaken laat op heden na hierop te antwoorden.

Verzoekster wijst op het verordenende karakter van de omzendbrief. Dit verordenende karakter blijkt duidelijk uit het geheel van de artikelen van de omzendbrief.

Zelfs indien het hier slechts een indicatieve omzendbrief zou betreffen - quod non - dan nog komt het verzoekster toe de schending hiervan in rechte aan te voeren. Dienst Vreemdelingenzaken wijkt immers van de haar bij de omzendbrief uitgestippelde gedragslijn af, zonder zich op een in redelijkheid aanvaardbaar motief te beroepen (zie bv. R.v.St., Beheyt, nr. 24.467, 20 juni 1984).”

3.5.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij stelt dat zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 4 van de omzendbrief van 12 oktober 1998, dat zij zowel rechtstreeks aan de gemachtigde van de staatssecretaris als via het gemeentebestuur verlenging van verblijf heeft aangevraagd, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten hierop te antwoorden en dat het aan verzoekende partij toekomt de schending van deze omzendbrief in te roepen, gezien de gemachtigde van de staatssecretaris afwijkt van de uitgestippelde gedragslijn, zonder zich op een in redelijkheid aanvaardbaar motief te beroepen.

De Raad herhaalt nogmaals dat het al dan niet antwoorden van de gemachtigde van de staatssecretaris op een vraag tot “*verlenging van verblijf*” losstaat van de wettigheid van de thans bestreden beslissing, gelet op het feit dat verzoekende partij deze vraag slechts gesteld heeft op 10 december 2009 ten aanzien van de stad T. en op 11 december 2009 ten aanzien van de gemachtigde van de staatssecretaris en de bestreden beslissing reeds dateert van 30 november 2009.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de stad T. op 7 januari 2010 heeft geantwoord. Bovendien dient erop gewezen te worden, zoals ook blijkt uit voornoemde brief van 7 januari 2010, dat de voornoemde omzendbrief van 12 oktober 1998 werd opgeheven in de slotbepalingen van de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de aanvraag tot verblijf of vestiging in het Koninkrijk, ingediend op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door de familieleden van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of van een Belg, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om het Belgisch grondgebied te mogen betreden, zodat verzoekende partij zich sowieso niet dienstig op de bepalingen van voornoemde omzendbrief van 12 oktober 1998 kan beroepen.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS